

Lutke in druge lepe reči

Včeraj so Enci Benci Katalenci kot prvi letos pripluli v Poletni lutkovni pristan na Lentu, njegova šefica je Katarina Klančnik Kocutar

Petra Vidali

Ne, Katarina Klančnik Kocutar ni bila kar takoj umetniški vodja in sploh ni šla kar s faksa v Lutkovno gledališče Maribor, a vseeno reče, da je v Pristanu že od leta 1993, ko ga je prvič spremljala kot novinarka Radia Maribor. In potem v tej vlogi še petkrat. Najbrž ni samoumevno, da gleda na zadevo tako, ampak kdor jo pozna, ve, da je pri stvari vedno cela, na katerikoli strani mikrofona ali rampe se pač znajde, in da so jo oblikovale izkušnje z obeh strani.

Novinarjenje je bilo za diplomirano dramaturginjo dobra izkušnja, omogočilo ji je vpogled v vse segmente mariborskega kulturnega življenja, zato je kmalu še toliko bolj vedela, da bi bila rada z lutkami. Zakaj? Ker je lutkovno gledališče polno domišljije, ker ponuja veliko možnosti, ker je celostna umetnina in ker je v njem tako pomembna likovna plat. Pa lutkovni umetniki, so ji bližje kot dramski? Ja, ker kot igralci niso vedno v prvem planu, temveč morajo "delovati skozi material".

En mandat je bila tudi direktorica gledališča, še na stari lokaciji na Rotovškem trgu, ampak pravi, da je to ni ravno osrečevalo. Ljubo ji je, da je šlo gledališče po selitvi pod Mojčinim vodstvom v širjenje in poglobljanje raziskovanja lutkovne umetnosti za vse starosti, tudi za mladino in odrasle. Zdaj je "strokovno-programska sodelavka", po potrebi dramaturginja, v drugi polovici avgusta šefica festivala, vse leto pa vodja pedagoškega programa. Kadar utegne, gre zraven na gostovanja, najraje na festivale, da se še kaj nauči o njih, o pedagoških pristopih in da najde kakšno dobro predstavo, ki jo povabi v Maribor.

Poletni lutkovni pristan, dediščina Tineta Varla, po vsem teh letih zanjo ni rutina, vedno je kaj drugače, stalnica je samo ena: res lep občutek, ko otroci zadovoljni odhajajo iz gledališča in se vračajo vanj. In ko postanejo po dveh, treh festivalih že kritična publika, ki zna ločiti dobro od - no, ne slabega, ker slabega ni - manj dobrega. Letos bodo lahko videli več kot dvajset predstav, vseh formatov, poetik, jezikov, rdeča nit pa bo cirkus. Tako fino mi "nariše" instalacijo iz cirkuškega zaodrja,

ki jo bodo pripravili madžarski lutkarji, takoj potem pa mora že preveriti, kako se postavlja razstava fotografij cirkuških predstav iz zgodovine festivala.

Riše sicer ne, ampak če ne bi delala tega, kar dela (pa bi to še rada delala, oja), bi delala druge "lepe reči". Če bi se ukvarjala z literaturo, bi se z otroško literaturo. Ker ji vizualna plat toliko pomeni. Zato tudi rokodelči. To je njen izraz, za njim se skriva v

krasen nahrbtnik hčerki, ki jo je ravno pred kavo peljala na letališče, ker je poletela na študij v Berlin. Hočem vprašati, koliko časa so njeni štirje otroci, dve študentki, dva osnovnošolca, preživeli v gledališču, pa se zavem, da odgovor ne bo v urah, dneh, niti v mesecih ne. V vseh fazah nastajanja predstav in festivalov so bili zraven.

Tile privatizmi ji ne bodo ravno všeč, strinja se, da družina, za razliko od dela, ni javna last. Ampak malo gre za zahteve žanra, malo pa je, priznam, krivo tudi to, da me to Katarinino lovljenje ravnotežja med delom za druge in njene otroke fasciniira. Videla sem lušten dijaški filmček, Alter ego, v katerem njena hčerka igra hčerko, ona pa, no, njeno mamo. En dan, lep dan, hčerko ob prihodu domov objame in se spravita peč palačinke in zraven klepetat. Drug, ne tako lep dan ji mama niti ne odpre vrat, tako zatopljena je v računalniški ekran. Ne bom idealizirala, življenje ni posladek, vsaj vsak dan ne, ampak vseeno mislim, da poznajo njeni domači in njeni službeni otroci samo prvega od opisanih jazov.

“

26. lutkovni festival je že 23. Katarinin

glavnem kakšno šivanje. Ampak res skriva, ker ne pomisli, da bi svoje usluge ponujala okrog ali se mešala v delavnice, ki jih imajo v gledališču. Nazadnje je naredila